

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/37/2021
Identifikačné číslo spisu: 7612010656
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7612010656.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14. júna 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného U. S., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného U. S. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Križalkoviča proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. novembra 2019, sp. zn. 8 To 119/2019, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2021, sp. zn. 8 To 119/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného U. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 22. januára 2019, sp. zn. 3 T 159/2012 (ďalej aj „rozsudok“), obvineného U. S. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznal za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe v rozsudku uvedenom. Vychádzajúc z § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd obvinenému trest neuložil. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvineného zaviazal na náhradu škody poškodenej S. C. (ďalej len „poškodená“) vo výške 600 Eur z titulu poškodených okuliarov a škodu vo výške 1 307, 30 Eur z titulu bolestného. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Uznesením z 19. apríla 2021, sp. zn. 3 T 159/2012, okresný súd podľa § 174 ods. 1 Tr. por. opravil písársku chybu v odôvodnení rozsudku, spočívajúcu v nesprávnom uvedení mena poškodenej.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 19. novembra 2019, sp. zn. 8 To 119/2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie/rozhodnutie“), odvolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Uznesením z 10. mája 2021, sp. zn. 8 To 119/2019, krajský súd podľa § 174 ods. 1 Tr. por. opravil písársku chybu v odôvodnení napadnutého uznesenia, spočívajúcu v nesprávnom uvedení mena poškodenej.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech, prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Križalkoviča, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Odôvodnenie opravného prostriedku založil na dôvodoch odvolania, ktoré citoval. V rámci týchto dôvodov poukázal na to, že súd vyhodnotil dôkazy jednostranne, bez ohľadu na rozpornosť znaleckých posudkov a výpovedí znalcov k zraneniam poškodenej, pričom tieto rozpory aj napriek dlhému a rozsiahlemu dokazovaniu neboli žiadnym spôsobom odstránené. Boli porušené základné zásady trestného konania vyjadrené v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por., trestné stíhanie bolo začaté na základe nepravdivých oznámení poškodenej a počas celého konania nebolo ničím preukázané, že by sa voči nej obvinený správal agresívne. Obvinený podrobne zrekapituloval skutkový stav a priebeh trestného konania so zameraním sa najmä na spochybňovanie zranení poškodenej a stanovené diagnózy, z ktorých niektoré boli podľa neho určené len na základe subjektívneho vyjadrenia samotnej poškodenej. Dôkazy boli vyhodnotené jednostranne, o čom podľa jeho názoru svedčí aj časť odôvodnenia rozsudku v súvislosti s hodnotením znaleckého posudku MUDr. Petra Levkuša, ktorý znalecký posudok okresný súd označil za účelový, vyhotovený na základe objednávky, v snahe pomôcť obvinenému, a spochybnil odbornosť samotného znalca. Obvinený nesúhlasil so záverom okresného súdu, že dôkazy v súvislosti so zraneniami poškodenej si navzájom neodporovali, ani s tým, že by výpoveď poškodenej bola presvedčivá a pravdivá. Symptómy, ktoré poškodená udávala, boli len subjektívnymi vyjadreniami a neboli žiadnym spôsobom objektivizované a verifikované. Podľa obvineného je nepochybné, že poškodená trestným oznámením a jeho postupným dopĺňaním chcela zlepšiť svoje postavenie v rámci konania o rozvode, ako aj ďalšieho konania o vysporiadanie vzájomných majetkových vzťahov, kde sa pri vysporiadaní prihliada na násilníka v rodine. Je nepochybné, že vzhľadom na vážne rozpory v lekárskejších správach, v znaleckých posudkoch a vo vyjadreniach poškodenej bolo nevyhnutné odstrániť rozpory, čo však súd neurobil a nevyhovel ani návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania znaleckým ústavom z odboru zdravotníctvo a farmácia za účelom preskúmania vypracovaných znaleckých posudkov k zraneniam poškodenej a rozsahu poranení, ktoré mala utrpieť v deň skutku. Z rozsudku podľa obvineného nevyplýva, o aké skutkové zistenia oprel súd svoje rozhodnutie o vine. Spáchanie trestného činu malo vyplývať len z vyjadrenia samotnej poškodenej a žiadne iné dôkazy v tomto smere neexistujú. Súd neuviedol, prečo návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovel a nekriticky sa stotožnil so závermi znaleckého posudku MUDr. Hrubalu. Diagnóza otrasu mozgu bola súčasťou skutku pri rozšírení obvinenia a následne nebola súčasťou obžaloby ani rozsudku, pritom bola východiskovou diagnózou pre stanovenie mechanizmu podvrtnutia krčnej chrčtice, ktorú stanovil MUDr. Hrubala. Obvinený uzavrel, že súd sa pri svojom rozhodovaní dostatočne neriadil základnými zásadami trestného konania, pretože nebol riadne zistený skutkový stav veci a neboli vzaté do úvahy skutočnosti, ktoré svedčia v prospech obvineného. Súd nevykonal dôkazy, ktoré boli navrhnuté, a odmietnutie ich vykonania neodôvodnil, čo je v rozpore s § 2 ods. 11 Tr. por., a jednostranné hodnotenie dôkazov je v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. V dôsledku nezistenia skutkového stavu riadne a neodstránenia rozporov znaleckých posudkov a výpovedí znalcov, ako aj výpovedí samotnej poškodenej, súd podľa názoru obvineného vec nesprávne skutkovo a právne posúdil. Podľa napadnutého uznesenia krajského súdu aj napriek tomu, že rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a navrhnuté dôkazy neboli vykonané, krajský súd jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dospel k záveru, že skutkovému stavu zodpovedá aj zákonné ustálenie právnej kvalifikácie, čo je v príkrom rozpore s vykonanými dôkazmi. Dovolateľ dodal, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, ale rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, preto ani rozhodnutie nemôže byť založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku. Na základe uvedeného sú podľa neho splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por., preto navrhol, aby Najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením krajského súdu, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného

a súčasne aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal vec znova prerokovať a rozhodnúť.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Tr. por. zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu sa vyjadrila poškodená podaním doručeným okresnému súdu 25. novembra 2020 uskutočneným prostredníctvom splnomocnenca, advokáta JUDr. Tibora Bašistu, v ktorom sa stotožnila s rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa v plnom rozsahu a vyjadrila názor, že súd rozhodol správne, plne v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktoré správne vyložil, a dostatočne sa zaoberal každou potrebnou okolnosťou a skutočnosťou, ktorá bola v konaní zistená. Mala za to, že dovolanie je nedôvodné a pri rozhodovaní súdu nedošlo k žiadnemu porušeniu zákona. Súd postupoval s plnou starostlivosťou a v súlade so zákonom. Dôvody odvolania, na ktoré obvinený v dovolaní poukazoval, poškodená označila za účelové a irelevantné. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol a poškodenej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

K dovolaniu sa vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves (ďalej len „prokurátor“) podaním doručeným okresnému súdu 25. novembra 2020. Vo vyjadrení sa prokurátor nestotožnil s dovolacími dôvodmi obvineného. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že obvinený v podstate zhodnotil skutkový stav a jeho obhajobné argumenty, ktoré produkoval počas celého konania, a s ktorými sa už v plnom rozsahu vysporiadali oba vo veci konajúce súdy. Na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, a to v prospech aj neprospech obvineného, a boli súdom vyhodnotené v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por., pričom prvostupňový súd na základe týchto zistení dospel k správny skutkovým a právnym záverom. Súd hodnotil znalecké posudky v súhrne s ostatnými dôkazmi, pričom nemal pochybnosti o správnosti a objektívnosti znaleckého posudku znalca MUDr. Hrubalu. Zároveň súd vyhodnotil osobnosť poškodenej, pričom ani výsluchom znalkyne z odboru psychológia neboli zistené pochybnosti o správnosti vnímania a reprodukcie prežitých udalostí poškodenu, ktorá nemá sklon ku skresľovaniu alebo klamstvu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. prokurátor uviedol, že tento možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov, nemožno ním však úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom (jeho vecnosť, obsahovú správnosť). Pochybenia, ktoré obvinený vytýka, prokurátor považoval za nedôvodné, pretože v konaní sa postupovalo výlučne podľa ustanovení Trestného poriadku a nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu. Vzhľadom na uvedené prokurátor považoval dovolanie za nedôvodné a navrhol, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Vyjadrenia oboch strán boli doručené obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015), ktorí sa k nemu ďalej nevyjadrovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h), § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.), a súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 a § 371 ods. 4 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. Najvyšší súd však zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne

skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa však týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich subsumpcie a hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu podľa § 371 Tr. por., v opačnom prípade je dovolací súd oprávnený subsumovať námietky pod iný, zodpovedajúci dovolací dôvod tak, aby riadne podliehali dovolaciemu prieskumu, prípadne dovolanie vecne nepreskúmať, ak ide o námietky, ktoré nespádajú pod žiaden dovolací dôvod (por. R 120/2012).

Obvinený uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie dôkazov), lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti už Najvyšší súd stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov je úspešným dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšiu skutkovú podstatu). Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potom nesprávna aplikácia určitého ustanovenia hmotnoprávnej povahy.

Po posúdení obsahu dovolacích námietok Najvyšší súd dospel k záveru, že podstatu väčšiny z nich (bez ohľadu na ich podradenie pod konkrétny dovolací dôvod dovolateľom) tvorí nesúhlas obvineného s ustáleným skutkovým stavom (jeho rozsahom a správnosťou) a s hodnotením vykonaných dôkazov. Ide najmä o námietky jednostranného hodnotenia dôkazov súdmi, existencia rozporov vo výpovediach a v obsahu ďalších dôkazov, ktoré súd prvého stupňa neodstraňoval a nevyhodnotil, porušenie zásady hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., vedenie trestného stíhania na základe nepravdivých oznámení poškodenej, nepreukázanie agresívneho správania obvineného voči poškodenej, nepravdivé závery znaleckého posudku MUDr. Hrubalu, stanovenie diagnózy poškodenej na základe jej

subjektívneho vyjadrenia, jednostranné hodnotenie znaleckých posudkov, nesprávne závery súdu o súladnosti dôkazov a o pravdivosti a hodnovernosti výpovede poškodenej, dôkazná núdza, hrubo skresľujúce závery znaleckého posudku MUDr. Hrubalu, nedostatočné zistenie skutkového stavu. Obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov prezentujúc opačné, vlastné závery. Najvyšší súd však zdôrazňuje, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré hodnotenie je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. S ohľadom na uvedené tieto námietky nebolo možné podradiť pod žiaden dovolací dôvod, pretože nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu, a z tohto dôvodu sa nimi dovolací súd nemohol ani meritórne zaoberať.

Všeobecne vo vzťahu k návrhom na doplnenie dokazovania je treba dodať, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to väzanosťi dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá súvisí so zásadou, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je väzanosť návrhmi strán či ich názormi. Je výlučne na jeho zväžení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Skutočnosť, že súd prvého stupňa nevyhovел návrhu obvineného na doplnenia dokazovania zabezpečením ďalšieho znaleckého posudku za účelom odstránenia rozporov v existujúcich znaleckých posudkoch, preto nenaplnia dovolací dôvod ani podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por., ani žiaden iný dovolací dôvod.

Pokiaľ ide o ďalšie dovolacie námietky spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa vrátane vysporiadania sa s dôvodmi odmietnutia doplnenia dokazovania, je treba uviesť, že tieto vecne zodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., v tomto prípade je však nutné konštatovať, že žiadna z nich nie je opodstatnená:

Ak ide o uplatnenie práva na obhajobu spočívajúce v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu. V tejto súvislosti z obsahu spisového materiálu vyplýva, že doplnenie dokazovania (okrem iných aj) novým znaleckým dokazovaním bolo navrhnuté obvineným (prostredníctvom obhajcu) podaním doručeným okresnému súdu 11. decembra 2018 a následne uplatnené i na hlavnom pojednávaní dňa 18. januára 2019. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z uvedeného dňa je zrejmé, že súd prvého stupňa uznesením vydaným podľa § 272 ods. 3 Tr. por., teda s poukazom na to, že navrhnutý dôkaz sa podľa neho týkal okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, tento návrh na doplnenie dokazovania odmietol. Tento postup následne zdôvodnil vo svojom rozhodnutí (strana 13 rozsudku), čím dostatočne ozrejmil jeho dôvody, aj v kontexte s vyhodnocovaním ďalších dôkazov bezprostredne nadväzujúcich na doplňujúci návrh. Čo sa týka konania pred odvolacím súdom, zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom dňa 19. novembra 2019 na Krajskom súde v Košiciach vyplýva, že návrhy na doplnenie dokazovania neboli. V tejto súvislosti je treba poukázať na ustálenú judikatúru, podľa ktorej vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v

záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 116/2014 - III).

K námietke nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí vo všeobecnosti dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nemožno chápať ako právo absolútne. Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (viď napr. sp. zn. IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007). Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam, a na tie, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia. Dovolací súd zastáva názor, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa zodpovedajú kvalitatívnym požiadavkám na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď spolu dávajú komplexnú odpoveď na všetky otázky týkajúce sa viny a trestu obvineného i skutočností a dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnuté. Oba sudy sa podrobne sústredili na preskúmanie nastolenej právnej otázky i všetkých skutkových otázok vrátane detailnej analýzy stavu znaleckého dokazovania a dali na ňu adekvátnu a postačujúcu odpoveď, čím svojim rozhodnutiam dali parametre presvedčivých, zákonných a riadne odôvodnených rozhodnutí zodpovedajúcich ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por. Skutočnosť, že argumentácia súdu nie je v súlade s predstavami a názormi obvineného, nie je dôvodom na záver o jej nesprávnosti.

Napokon, pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ani v tejto otázke Najvyšší súd nevzhladol opodstatnenosť námietok obvineného. Vychádzajúc zo skutkových záverov ustálených súdmi nižšieho stupňa, ktoré nie je už oprávnený skúmať a meniť, dospel k tomu, že z vymedzenia skutku tak, ako bol naformulovaný, je zrejmé, že naplnia znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a obvinený skutkové podstaty oboch trestných činov naplnil tým, že fyzicky napadol bývalú manželku (poškodenú) spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku, pričom jej vulgárne nadával a vyhrážal sa jej zabitím. V dôsledku konania obvineného poškodená utrpela pomliaždenie mäkkých tkanív v záhlavovej oblasti, tržnú ranu na sliznici dolnej pery, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti brady a krku obojstranne, pomliaždenie pravého ramena s krvnou podliatinou, pomliaždenie driekovej oblasti vpravo s krvnou podliatinou, pomliaždenie na zadných plochách oboch stehien s krvnými podliatinami, podvrtnutie krčnej chrbtice s bolestivým syndrómom krčnej chrbtice a s krčnohlavovým syndrómom s dobou liečenia najmenej 36 dní, počas ktorých bola obmedzená na obvyklom spôsobe života. Keďže sa voči nej obvinený správal agresívne aj v minulosti, vzbudili jeho vyhrážky u nej obavu, že ich aj uskutoční. Obvinenej bola zároveň spôsobená škoda na okuliaroch. V danej súvislosti je potrebné dodať, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska toho, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (R 47/2008).

Vzhlľadom na uvedené skutočnosti sa nepreukázala existencia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd na základe vyjadreného dospel k záveru, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom

zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Pokiaľ ide o trovy poškodenej, ktoré boli uplatnené v dovolacom konaní, Najvyšší súd upriamuje pozornosť na § 558 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého o povinnosti na náhradu trov poškodeného a ich sume, ako aj o povinnosti na náhradu trov spojených s výkonom väzby a o povinnosti na náhradu odmeny a hotových výdavkov, ktoré boli uhradené štátom ustanovenému obhajcovi a ustanovenému zástupcovi z radov advokátov podľa § 47 ods. 6, rozhodne po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.